

[Krag.]

sin Laaneudmaalingspolitik er kommet ud i den Situation, selv afholde den Udgift, som dermed følger. Jeg skal dog indrømme, at store Beløb kan der vel næppe blive Tale om i denne Forbindelse, og jeg nævner ogsaa kun dette Forhold i Forbigaaende.

Angaaende Enkeltheder af principiel Natur skal jeg kun fremsætte faa Bemærkninger. Jeg maa mene, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 24, som omhandler Laan i industrielle og dermed i Klasse staaende Ejendomme, ikke er helt heldige. Amortisationstiden sættes til 36 Aar, og Behæftelsesmaksimalgrænsen maa ikke overstige 50 pCt.; det halvaarlige Reservefondsbidrag skal mindst udgøre $\frac{1}{2}$ pCt. Teoretisk er der ikke noget til Hinder for, at saadanne Laan kan optages i de almindelige Serier, men den halvaarlige Udtrækning øges derigennem til Fordel for de almindelige Debitorer og til Skade for disse særlige Debitorer, som her er Tale om, og det er uden for al Tvivl, at gennem den forkortede Amortisationstid vil ca. $\frac{3}{4}$ af Reservefondsbidraget slet ikke komme de paagældende Debitorer, som har indbetalt det store Reservefondsbidrag i det korte Aaremaal, til gode, men derimod de almindelige Debitorer i den paagældende Serie.

Der er i denne Forbindelse ogsaa Anledning til at nævne andre Forskelligheder i Bestemmelserne, som gælder for de almindelige Kreditforeninger og for den industrielle Kreditforening, som kan berede Vanskeligheder. Lad mig saaledes nævne, at den industrielle Kreditforening har Ret til ved Laaneudmaalingen at tage Hensyn til Inventar og Maskiner, hvad de almindelige Kreditforeninger ikke har. Jeg vil derfor mene, idet jeg er ganske enig i, at til industrielle Bygninger og til andre Bygninger af særlig Karakter, Hoteller, Biografteatre o. s. v., knytter der sig til Laanevirksomheden særlige Risici, at særlige Bestemmelser maa træffes for Laaneudmaalingen i saadanne Panter. Men her tror jeg rigtig nok, det vilde være langt bedre end at ordne det paa den her foreslaaede Maade at gaa længere ned med Maksimallaanegrænsen end til de 50 pCt., som her er foreslaaet, og saa i øvrigt lade Laanene løbe paa almindelige Vilkaar.

I den Forbindelse vil jeg gerne nævne en meget betænkelig Ting, nemlig at det i § 24, 1ste Stykke, 2det Punktum, siges, at Udlignelsen af Amortisationen i de 120 Terminer skal finde Sted i de sidste 10 Terminer af Laanets Løbetid. Det vil blive ganske nødvendigt, at 10 ændres til 20,

for ellers vil i disse 10 Terminer Byrden af det paagældende Laan blive uforholdsmæssig stor. Det vil ogsaa være nødvendigt under Hensyn til det sidste Punktum i § 24, 1ste Stykke, at Ændringer paa dette Punkt, som skal kunne foretages med Indenrigsministeriets Samtykke, bliver truffet, før Serien aabnes.

I Stk. 4 i den samme Paragraf forudsættes det, at Kreditforeningerne gaar over fra lavforrentede til højforrentede Obligationer, hvis Kurs normalt skal ligge nær op ad Pari, thi det maa selvfølgelig være Baggrunden for Bestemmelsen om, at man skal kunne træffe Beslutning om, at Amortisationen ikke skal ske ved Udtrækning, men derimod ved Opkøb. Hvis man bliver ved lavforrentede Typer, vil dette, at Amortisationen ikke længere skal ske ved Udtrækning, men ved Opkøb, utvivlsomt virke stærkt trykkende paa Obligationskurserne, hvilket ikke vil blive Tilfældet, naar man holder sig til den højforrentede Type, som efter de Oplysninger, der findes i Kommissionens Betænkning, er Forudsætningen for denne Bestemmelse, der er indført efter Forslag af et Mindretal.

Jeg skal slet ikke gaa i Rette med den højtærede Minister i den Anledning. Jeg ser ogsaa, at der nu skal gives Kreditforeninger Adgang til ogsaa at gaa til 5 pCt. Typen uden særlig Tilladelse. Det maa jeg opfatte som et Led i den samme Bestræbelse for Typeændring, som finder Udtryk i § 24, sidste Stykke. Jeg skal intet indvende derimod. Jeg tror, at under nogenlunde normale Forhold vil det være langt ubehageligere for Debitor at skulle tage et stort Kurstab end at skulle bære en lidt højere Rente aarlig. Jeg ser for øvrigt ogsaa den Fordel ved at gaa over til de højforrentede Typer, at man derved aabner større Mulighed for en senere Konvertering end ved Opretholdelse af de mere lavforrentede. Ministeren har, som sagt, paa dette Punkt fulgt et Mindretal i Kommissionen. Det falder ikke helt ud paa Linie med den Stilling til Renteniveauet her i Landet, som hidtil fra mange Sider er taget, men derfor behøver det ikke at være fejlagtigt, og vi skal være rede til at overveje ogsaa dette Spørgsmaal med Velvilje i det kommende Udvalg.

Jeg er en Smule forbavset over, at den højtærede Minister i § 29 foreslaar, at „ved Opgørelsen af Regnskabet skal Værdipapirer, der tilhører Foreningen og er Genstand for offentlig Kursnotering, ansættes til et Gennemsnit af den ved Regnskabsaarets Afslutning senest noterede Køber-